

Ben Babamı Değil, Kendimi Yıkadım Aslında

Bu hafta sonu nasibim varmış, sevgili Babacığımın saç ve sakallarını tıraş ettim ve banyosunu yaptırdım. Daha önce de birkaç defa tıraş etmişim ama banyosunu yaptıрма şerefine ilk defa nail oldum. Bu sefer bana denk geldi. Babacığımın tıraşını ve banyosunu yaptırırken değişik bir duygu ve düşünce yoğunluğu yaşadım. Dimağımda kalanların bir kısmını paylaşmak için yazıyorum.

Berber koltuğuna oturan herkes, imam önündeki meyyit(cenaze) gibi sakin bir teslimiyet içindedir. Sağlıklı insanlar için bu hal, menfaati gereği katlanmak zorunda olduğu, isterse derhal terk edebileceği geçici bir süreçtir. O yüzden müşteri rencide olmaz, berber de gereksiz bir üstünlük psikolojisine girmez. Sevgili Babacığım gibi yaşlı ve hasta durumdakiler için durum çok farklıdır. Tıraş için kıpırdamadan bekleyebilmek dahi zorlu bir iştir. İnci beyazına dönmüş saçlarını makine ile keserken, yorgun ama narin cildini incitmeme gayreti ile birlikte, kandaki oksijen seviyesini düşürmeden hızlıca bitirebilmenin telaşını yaşadım.

Tıraştan hemen sonra kıyafetlerini çıkarmak ve tıpkı bir bebeğin banyo suyunu hazırlar gibi kova içindeki suyun sıcaklığını ayarlamak gerekti. Çünkü duş başlığından gelen sıcak suyun basıncı bile rahatsız ediyor artık. Ne kadar yaşlı ve hasta olursa olsun, suya ilk temasıyla otomatik başlayan abdest hareketleri ne de güzel geldi gözüme. İçimden Rabbime sonsuz şükürler ettim.

Suyla ıslattıktan sonra, sabun ve yumuşak bir lifle erimiş kaslarından arta kalan belli belirsiz tümseklerini, yağsız, kuru ve kemiklerini çevrelemiş derisini nazıkçe ovaladım. Kuru bir dala dönen kollarını tutarak güzelce yıkadım. Bir zamanlar benimle birlikte 7 çocuğunu taşıyan, koruyan, beslenmeleri için çalışan ve rızıklarını yuvasına götüren güçlü ve kuvvetli kollardı bunlar!

Babamın şahsında kendi acizliğimi gördüm! Yalan dünyada hepimizin misafir olduğunu, dünya mallarına ise ancak misafir gittiğimiz bir evdeki oyuncaklar kadar sahip olabileceğimizi bir kez daha anladım.

Kıyamet gününe kadar devam eden bir çevrim içindeyiz. Nice insanlar geldi geçti buralardan. Bizler de bir gün ahiret kervanına katılarak dünya molasından çıkacağız. Yol uzun, süreç meşakkatli, aızıımız hazır mı? Hazırladığımız sandıklarımız yeter mi? Zaman ve enerjimizi, dünyada kalacak çakıl taşları gibi mal ve güç kavgaları için mi yoksa, ahirette de geçerli olacak salih amel senetleri için mi tüketeceğiz?

Bu yaşımda anne ve babamın sağ olmasının dahi büyük bir nimet olduğunun farkında olarak, Yüce Rabbimizden bütün mü'min kullarına sıralı ölümler nasip etmesini niyaz ederim. Anne babasından önce evladını mezara koymak zorunda kalanların sancısı anlatılır veya anlaşılır olmaktan uzak, çok dehşetli bir acı olsa gerek.

Yaşlılık ve hastalık halleri, ahiret yolculuğunun habercisi ve dünyada kalanlar için gidenlerin ayrılışına bir alıştırma ve kabullendirme aracıdır. Her şey Yüce Allah'ın takdirinde olmakla beraber, çok ileri yaş ve ağır hastalıklar içinde ızdırap çeken insanların ölümü, bir kurtuluş ve huzura erme vesilesi olarak görülmeye başlanır. Takdir-i İlahi tecelli ettiğinde yakınları için kabullenmek daha kolay gelir ve elhamdulillah dedirtir.

Evlatları ne kadar yaşlanırsa yaşlansın, ana-babalarının gözünden çocukluk ve mazideki halleri kaybolmaz. Çocuklar da ana-babalarının güçlü ve kudretli zamanlarını unutamazlar. Yaşlı hallerini gördüklerinde buruk bir saygı, şefkat ve merhamet hisleri oluşur. Geçmişte ana-babalarının evlatlarına sahip çıkmalarına neden olan şefkat ve merhamet duyguları, yaşlandıklarında evlatların da ebeveynlerine karşı hizmet ve hürmetlerini geliştirir.

Başlıkta da belirttiğim gibi, ben aslında babamı yıkamadım. Gelecekteki yaşlı, aciz ve muhtaç halimi yıkadım. Nasip olur da o kadar yaşayabilirsem, kendi zayıflığıma ibret ve merhamet duyguları içinde hizmet ettim. O günler geldiğinde, bana da sevgi ve şefkatle muamele edecek evlatlarımın olması için fiili dua etmiş oldum. Dünyadan ve dünyalık işlerden sıyrılırken, giderek yaklaşan ahiret gününe dair ümit ve korkularımı daha güçlü yaşadım.

Yukarıdaki resimde, babamın kucağında oturan ortadaki çocuktum. Rabbim nasip etti, ben de çocuklarımı kucağımda büyütebildim. Sevgili babamın bizden sonra torunlarını da kucaklayarak sevme imkanı oldu. Şimdi de bizler babamızı tıpkı bir çocuk gibi kollayarak ve bazen kucaklayarak hizmetini görmeye çalışıyoruz.

Yaşlılarımızın zayıf ve aciz halleri sadece maddi bedenleriyle ilgilidir. Manevi değerleri ve makamları bundan etkilenmez. O yüzden mümkün olduğu kadar yanımızda ve başımızda olmalarını isteriz. Onların heybetleri bedenleriyle ölçülemez. Her fırsatta onları memnun ve mutlu etmeye, tıpkı bir sevap ağacı gibi görerek, Rıza-i İlahinin onlarda tecelli edebildiğine dikkat etmeliyiz.

Rahmet ve bereket nedeni olan anne ve babalarımızın, mümkün olduğu kadar uzun ve sağlıklı bir ömürle başımızın üstünden eksik olmamalarını, cümle mü'min kardeşlerimiz adına Yüce Rabbimizden niyaz ederim. Anne ve babaları ahirete göçmüş olan kardeşlerimize de sabır ve selamet dilerim...